

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **A. K.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Stunou, advokátem se sídlem Počernická 3225/2c, Praha 10, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2003, čj. OAM-366/VL-10-P08-R2-2001, vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Az 39/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2005, č. j. 5 Az 39/2004 - 73,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně nebyla na žalobce vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem odchodu žalobce ze země původu byly jeho potíže s neznámými osobami, které po něm požadovaly finanční prostředky za možnost podnikat v autodílně a problémy s příslušníky policie, kteří jej bezdůvodně kontrolovali a vydírali. Žalovaný nedospěl k závěru, že by následkem uvedeného jednání žalobce v zemi původu pociťoval odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Navíc mezi příjezdem

žalobce na území České republiky v roce 1998 a podáním žádosti o azyl v roce 2001 uplynula natolik dlouhá doba, že stěžovatel měl pro legalizaci pobytu využít spíše institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce správní žalobu; řízení o ní bylo zastaveno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2004, č. j. 5 Az 118/2003 - 32, podle § 33 zákona o azylu, neboť soud měl za to, že stěžovatel je neznámého pobytu. Toto usnesení bylo jako nezákonné zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2004, č.j. 3 Azs 58/2004 - 57, a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Po zrušení původního rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2005, č. j. 5 Az 39/2004 - 73, zamítnuta žaloba výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Soud konstatoval, že problémy žalobce nebyly pronásledováním za uplatňování politických práv a svobod nebo odůvodněným strachem z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů. Žalobce nebyl vystaven pronásledování ze strany kazašských úřadů, měl pouze problémy s jednotlivými příslušníky policie, na jejichž postup si však u nadřízených orgánů nestěžoval; podle soudu tedy dostatečně nehájl svá práva v zemi původu, když se neobrátil se žádostí o pomoc na státní orgány v zemi původu. Soud také upozornil na to, že žalobce přicestoval do České republiky v červenci roce 1998 a o azyl požádal až v lednu roku 2001. Soud shledal zákonným rovněž rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle soudu byla skutková zjištění žalovaného úplná; žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout jejich doplnění, takto však žalobce neučinil. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel namítl, že soud nesprávně posoudil právní otázku. Žalobce vypovídal, že jako Armén, tedy příslušník jiné národnostní skupiny, je v Kazachstánu pronásledován mafií a policií. Aby mohl provozovat dílnu na repasi brzdových destiček, musel platit výpalné policii, tak i mafií, která je policií i jinými státními orgány často podporována. Na tuto situaci v Kazachstánu poukazuje mnoho nevládních organizací (např. Amnesty International). V důsledku příslušnosti k národnostní menšině byl stěžovatel v Kazachstánu vystavován psychickému tlaku, fyzickému a verbálnímu násilí, které bylo motivováno národnostní nesnášenlivostí k žalobci jako příslušníku etnické menšiny. Jako Armén nemohl sehnat zaměstnání a i v podnikání byl vystaven perzekuci. Stěžovatel je přesvědčen, že je pronásledován z důvodu příslušnosti k národnostní menšině, čímž je dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2005, č. j. 5 Az 39/2004 - 73, byl zrušen, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a vyslovil přesvědčení, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu se zákonem. Žalobce podle žalovaného požádal o azyl z důvodu potíží s osobami, které po něm požadovaly finanční prostředky za možnost podnikat. Žalovaný v tom neshledal důvod pro udělení azylu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že vyhověl důvodu pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu; ačkoliv je jeho vlastní Kazachstán, národností je Armén. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl udělí cizinci, u něhož bude mj. zjištěno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že žalobce nemohl naplnit tento důvod pro udělení azylu, neboť se s problémy, jež měl v zemi původu a které ventiloval v řízení o udělení azylu, neobrátil před opuštěním vlasti na státní orgány v zemi původu. Právě takový postup je však nezbytným předpokladem pro to, aby mohla nastoupit subsidiární mezinárodní ochrana formou udělení azylu. Teprve pokud byly bezúspěšně vyčerpány vnitrostátní prostředky nápravy a je tedy postaveno najisto, že žadatele o azyl není schopná před jednáním soukromých osob ochránit země jeho původu, může být posuzována relevance tvrzení žadatele o azyl z hlediska taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu. V daném případě si stěžovatel na jednání zmíněných osob nikde nestěžoval; jednání policistů lze označit spíše za soukromý excés, ohledně něhož se měl stěžovatel také obrátit na orgány těchto policistům nadřízené. Problémy způsobené arménskou národností navíc stěžovatel ve zvýšené míře akcentoval teprve v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dospěl z uvedených důvodů k závěru, že Městský soud v Praze nepochybil, když shledal rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem; důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

